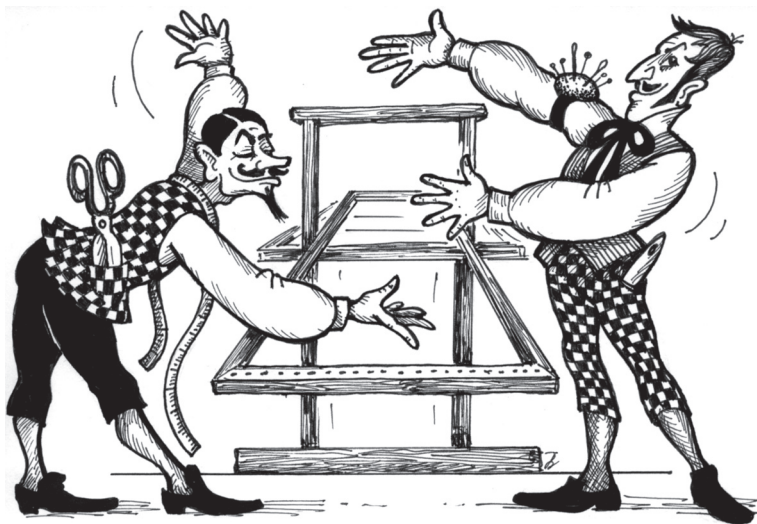

Des Kaisers neue Kleider

Vor vielen Jahren lebte ein Kaiser, der all sein Geld für neue Kleider ausgab. Er kümmerte sich nicht um seine Soldaten genauso wenig wie um das Theater. Er ging nur dann spazieren, wenn er seine neuen Kleider zeigen konnte. Für jede Stunde des Tages hatte er einen Rock und wie man sonst von einem König sagt: „Er ist im Rat“, so sagt man hier immer: „Der Kaiser ist in der Garderobe!“

In der großen Stadt, in der er lebte, ging es sehr munter her. An jedem Tag kamen viele Fremde. Eines Tages kamen auch zwei Betrüger an. Sie gaben sich für Weber aus und sagten: „Wir können das schönste Zeug* weben. Die Kleider aus diesem Zeug haben die wunderbare Eigenschaft, dass sie für jeden Menschen unsichtbar sind, der für sein Amt nicht taugt oder unverzeihlich dumm ist.“

* das Zeug – látka, tkanina (zastaralý výraz)

Gísařovy nové šaty

Před mnoha lety žil jeden císař, který veškeré své peníze utrácel za nové šaty. Nestaral se o své vojáky, nestaral se o divadlo. Na procházku chodil jen tenkrát, když se mohl ukázat v nových šatech. Každou hodinu si oblékal jiný kabát, a jako se jinde o králi říká: „Je ve státní radě.“, zde se vždy říkalo: „Císař je v oblékárně.“

V tom velkém městě, v němž žil, panoval čilý ruch, denně sem přicházelo mnoho cizinců. Jednoho dne sem přišli také dva podvodníci. Vydávali se za tkalce a tvrdili: „Umíme utkat tu nejkrásnější látku. Oděv z této látky má zázračnou vlastnost, totiž že je neviditelný pro každého člověka, který se nehodí pro svůj úřad nebo je neodpustitelně hloupý.“

„Das sind prächtige Kleider“, dachte der Kaiser, „wenn ich solche Kleider habe, kann ich wissen, welche Männer in meinem Reich zu ihrem Amt nicht taugen. Ich kann dann die Klugen von den Dummen unterscheiden! Ich will dieses Zeug haben!“ Und er gab den beiden Betrügern viel Geld für ihre Arbeit.

Sie stellten auch zwei Webstühle auf und taten, als ob sie arbeiteten; aber sie hatten nichts auf dem Webstuhl. Trotzdem verlangten sie die feinste Seide und das prächtigste Gold, das steckten sie in ihre eigenen Taschen und arbeiteten an den leeren Stühlen bis spät in die Nacht hinein.

„Ich will wissen, wie weit sie mit der Arbeit sind!“ dachte der Kaiser. „Ich will meinen alten ehrlichen Minister zu den Webern schicken. Er kann am besten beurteilen, wie der Stoff ist, denn er hat Verstand, und keiner versteht sein Amt besser als er.“

Nun ging der alte gute Minister in den Saal hinein, wo die zwei Betrüger saßen und an leeren Webstühlen arbeiteten. „Oh“, dachte der alte Minister und riss die Augen auf. „Ich kann ja nichts sehen!“ Aber das sagte er nicht.

Die Betrüger baten ihn näher zu treten, dann zeigten sie auf den leeren Webstuhl. Der arme alte Minister konnte nichts sehen, denn es war nichts da.

„Bin ich dumm? Das habe ich nie geglaubt und das darf kein Mensch wissen! Tauge ich wohl nicht zu meinem Amte*?“

„Nun, Sie sagen nichts dazu?“ fragte der eine Weber.

* Koncovka -e u 3. pádu se používá zřídka, působí zastarale.

„To by byly skvělé šaty,“ pomyslel si císař, „když takové šaty budu mít, poznám, kteří mužové v mé říši se nehodí pro svůj úřad. Mohu pak také odlišit moudré lidi od hlupáků! Chci tu látku mít!“ A dal oběma podvodníkům spoustu peněz, aby mohli pracovat.

Ti si postavili dva tkalcovské stavy a předstírali, že pracují; ale nic v nich neměli. Přesto požadovali to nejjemnější hedvábí a nej-
skvostnější zlato, to si však strčili do vlastních kapes a na prázdných
stavech pracovali dlouho do noci.

„Chci vědět, jak jsou s prací daleko,“ pomyslel si císař. „Pošlu ke tkalcům svého starého, poctivého ministra. Ten nejlépe posoudí, jaká látka je, protože je moudrý a nikdo svému úřadu nerozumí lépe než on.“

Nyní tedy vešel starý dobrý ministr do sálu, kde seděli ti dva podvodníci a pracovali na prázdných stavech. „Ach,“ pomyslel si starý ministr a vytřeštil oči. „Vždyť nic nevidím!“ Ale nahlas to neřekl.

Podvodníci ho vyzvali, aby přistoupil blíž a ukazovali na prázdný stav. Ubohý starý ministr nic vidět nemohl, neboť tam nic nebylo.

„Copak jsem hloupý? To mě nikdy nenapadlo a nikdo se to nesmí dozvědět! Což se nehodím na svůj úřad?“

„No, nic na to neřeknete?“ zeptal se jeden tkadlec.